

[Lilli Gyldenkilde]

tyder, at det ikke er folk, der har haft høje indtægter i deres arbejdsliv. Det er altså de svage, vi taler om her, men de er ikke mere svage, end at de såmænd nok skulle klare sig, såfremt der var arbejdspladser til dem.

Kigger vi så lidt på, hvor arbejdsløsheden er størst, og hvor der derfor bliver brug for mange uddannelsespladser, så ser vi, at de ledige og uddannelsespladserne befinder sig i forskellige områder af landet. Arbejdsløsheden er størst i Nordjylland; det er i Sønderjylland, der kan skaffes EFG-uddannelsespladser. Sådan er mønsteret i dette her.

Rigtig slemt er det, at det radikale venstre ikke har kunnet presse en liste frem, der fortæller os, hvad det er for brancher, der ikke vil blive betragtet som beskæftigelsesgode områder. Det vil sige, at spørgsmålet om, hvordan man vil få konstateret, at uddannelsespladser i gode beskæftigelsesområder er til stede, faktisk står hen i det uvise.

At der ikke her er tale om en uddannelsesret eller en uddannelsespligt eller et uddannelsesstillbud, skal nævnes for fuldstændighedens skyld. Der er tale om, at kan de ledige skaffe sig en uddannelsesplads, så kan de få uddannelsesydelser; kan de ikke, så kan de få ydelsen alligevel for derefter at blive sat på 70 pct. i et år og så 55 pct. af dagpengesatsen den efterfølgende tid.

Vi har også fået afdækket, at administrativen af lovene i arbejdsformidlingen og A-kassesystemet begynder med kaos.

AF-systemet skal allerede fra den 2. juli kunne tage imod de langtidsledige og vejlede dem om uddannelsespladser, og ingen ved med sikkerhed, hvor mange der henvender sig den første dag. AF-systemet har ikke fået stillet mere mandskab til rådighed. Tværtimod, i AF-systemet findes der én ligestillingskonsulent i hvert amt, og da flertallet af de langtidsledige, der henvender sig, er kvinder, ville det så ikke være såre rigtigt at styrke antallet af ligestillingskonsulenter? Jo, det ville det, men sker det? Nej.

A-kasserne, som skal administrere ydelserne, siger, at de skal bruge ca. 3 måneder til at køre ordningen ind i deres system. Hvad sker der af den grund? Ingenting, ud over at nye fejludbetalingsmuligheder føjes til det, der i forvejen er svært at have med at gøre. Det er en hovedløs politik.

At ligestillingssnak fra det radikale venstre fremover vil blive påhørt med undren, skal

også nævnes for fuldstændighedens skyld. Det radikale venstre er fuldt oplyst om, at langt over flertallet af dem, der bliver omfattet af denne lovgivning, er kvinder, og derfor er det altså også kvinder, der sorteres fra og skal klare sig på en dagpengesats, der ligger på niveau med varig hjælp. Dette er det radikale venstre ikke i tvivl om. Alligevel fastholder det radikale venstre forliget.

Socialistisk folkeparti har i den lange tid, disse lovforslag har været diskuteret i, sagt, at vi ville bruge alle demokratiske metoder til at forhindre lovforslagenes vedtagelse, fordi de er en katastrofe for de ledige. Det førte da også til, at vi, da vi meget sørgmodigt måtte konstatere, at vi ikke kunne samle de nødvendige underskrifter til en folkeafstemning om lovforslagene, gik med til denne udsættelse af tredje behandling, så lovforslagene kunne blive ordentligt gennemgået i udvalget.

Vi mener stadig væk, at vi skulle og burde prøve at tænke os om én gang til i spørgsmålet, om dette her ikke skulle ud til en folkeafstemning, for vi står her og har ikke fået ændret noget. Konsekvensen er stadig, at de ledige kommer på nedsatte dagpenge, og det er kold og kynisk politik. Vi må se i øjnene, at makværket nu vedtages, men vi skal love fra SFs side, at denne vedtagelse vil blive et hovedtema i den valgkamp, som før eller senere kommer. Måtte den komme snart!

Estrup (RV):

Det er en lang og begivenhedsrig debat, der i dag sættes punktum for, når folketinget vedtager lovforslaget om uddannelsesydelse og iværksætterydelse til langtidsledige; ikke mindre end 8 måneder har den varet. Desværre har længden ikke bidraget til debattens kvalitet. Det har været 8 lidet konstruktive måneder.

Ét spørgsmål burde for alle være det centrale i denne debat: hvordan får vi de langtidsledige tilbage på arbejdsmarkedet? hvordan skaffer vi dem en chance for en ny start? Sådan har debatten bestemt ikke formet sig. Fra kritikerhold har man i stedet med demagogiske og usaglige påstande forsøgt at stemple lovgivningen som en blanding af tomme løfter og asociale holdninger. Det gælder dele af dette folketing, det gælder dele af pressen, og det gælder til overflod det